

Στα ίχνη του Βικέντιου

Γύρισε στο σπίτι αναστατωμένη.

- «Μα πού σας ήρθε να με βγάλετε *Κάντια*; Είναι απαίσιο όνομα. Κάθε φορά που με ρωτάει κάποιος, πρέπει να το πω δύο φορές για να καταλάβει! Όλοι νομίζουν πως με λένε Κάτια...».
- «Έλα εδώ κορίτσι μου», τη φώναξε η μαμά της, «θέλεις να μάθεις γιατί το όνομά σου είναι πραγματικά όμορφο και σημαντικό;».
- «Σιγά μην είναι σημαντικό!» είπε το κορίτσι.
- «Είναι σου λέω. Είναι το παλιό όνομα της πόλης μας. Της πόλης του Ηρακλείου. **Κάντια** την είχαν ονομάσει οι Βενετοί πριν από 9 αιώνες.»
- «Σιγά το όνομα και σιγά την πόλη! Σε κανέναν δεν αρέσει...»
- «Κι όμως...αν ήξερες την ιστορία αυτής της πόλης και τις ομορφιές που κρύβει, δεν θα το έλεγες αυτό.»
- «Και γιατί κανείς δε μας τη μαθαίνει τότε; ε ; Και ποιοι ήταν οι Βενετοί παρακαλώ;».
- «Δεν έχεις παρατηρήσει, όταν πάμε με τα πόδια στο κέντρο της πόλης, ότι περνάμε από μια μεγάλη πύλη, τη Χανιόπορτα;»
- «Ε ναι βρε μαμά, πώς δεν τη θυμάμαι. Μη μου μιλάς λες και είμαι 5 χρονών...»
- «Μπράβο. Από 'κει μπαίνουμε μέσα στα τείχη της πόλης που έχτισαν οι Βενετοί, κατακτητές της Κρήτης για πάνω από 450 χρόνια. Μα για περίμενε λίγο....Χμ εδώ στη βιβλιοθήκη έχουμε βιβλία για τον Χάνδακα...»
- «Για τον ποιον;»
- «Τον Χάνδακα. Άλλη ονομασία της πόλης μας που την είχαν δώσει αρχικά οι Άραβες, κατακτητές του νησιού πριν από τους Βενετούς»
- «Κι άλλο όνομα; Κι άλλοι κατακτητές; Ουφ! μα όλοι πια μας κατακτήσανε; Εγώ ήξερα μόνο τους Τούρκους»
- «Μα ναι μικρή μου, πέρασαν πολλοί κατακτητές από τα μέρη μας. Κι όλοι άφησαν το σημάδι τους»
- «Βρε μαμά, έχω αρχίσει να μπερδεύομαι. Και γιατί το βιβλίο που κρατάς γράφει *Φωτογραφίες από το Μεγάλο Κάστρο*;»
- «Έτσι το έλεγαν οι χριστιανοί την περίοδο της τουρκοκρατίας»
- «Θα χάσω το λογαριασμό! Για κάτσε ένα λεπτό... *Κάντια-Χάνδακας-Μεγάλο Κάστρο*; Και Ηράκλειο φυσικά. Δεν είναι και λίγα.»
- «Καλά τα πας. Και να φανταστείς ότι το πιο παλιό όνομα είναι *Ηράκλειο*. Ήταν η αρχαία ονομασία του που την ξαναπήρε τον 19^ο αιώνα. Και δεν είναι μόνο αυτά.»
- «Τι; Έχει κι άλλα;»

- «Αμέ. Κάστρο το έλεγαν οι Βυζαντινοί που ήταν οι πρώτοι που έχτισαν τείχη, πριν ακόμα από την αραβική κατάκτηση. Και οι Οθωμανοί που την κατέλαβαν μετά από 21 ολόκληρα χρόνια πολιορκίας, την έλεγαν Καντιγιέ. Από το "Κάντια"...»
- «Εντάξει, φτάνει μαμά. Πού να τα θυμάμαι όλα αυτά;»
- «Έλα να σου δείξω μερικές φωτογραφίες. Να, μια σύγχρονη. Βλέπεις τα τείχη που είναι γύρω από την πόλη; Κοίτα πόσο όμορφα.»

- «Ναι μαμά. Μοιάζουν με καρδιές αυτά.»
- «Είναι οι επτά προμαχώνες. Τους κατασκεύασαν για να αμύνονται καλύτερα σε πιθανές επιθέσεις εχθρών. Ορίστε, να και ένας χάρτης εκείνης της εποχής»

Città di Candia, Giorgio Corner (1625, Μαρκιανή Βιβλιοθήκη, Βενετία)

- «Τι γράφει; "τσιτά ντι Κάντια"; Δηλαδή;»
- «*Η πόλη της Κάντια, σαν να λέμε "η πόλη του Ηρακλείου"*» είπε η μητέρα της Κάντιας. «Ξέρεις τι σκέφτηκα; Νομίζω ότι είναι πολύ καλή ιδέα! Λοιπόν, αύριο έχουμε δουλειά, θα γίνουμε τουρίστες στην πόλη μας.»
- «Άντε πάλι... Τουρίστες θα γίνουμε; Θα πάμε στα Λιοντάρια, στην Κνωσό και μετά στην Αμμουδάρα για μπάνιο; Άσε μας βρε μαμά...»
- «'Οοοοχι. Θα δεις. Θα πάμε και στα Λιοντάρια, αλλά και σε άλλα σημαντικά σημεία στην πόλη. Και θα κάνουμε και τον γύρο των τειχών. Το σημαντικότερο οχυρωματικό έργο στην ανατολική Μεσόγειο είναι. Του αξίζει μια γενναία επίσκεψη.»
- «Τον γύρο; Μη μου πεις τρέχοντας.»
- «Πες μου ποια άλλη πόλη ξέρεις με 5 χιλιόμετρα τείχη γύρω της. Με προμαχώνες, πύλες, μυστικές στοές, τάφρο, φρούριο... με μακραίωνη ιστορία, κατακτητές, πολιορκίες, πολέμους και προδοσίες. Κι όλα αυτά ξεχασμένα από τους αδιάφορους πολίτες και πολιτικούς. Καμία προβολή, καμία σημασία, όλα στο έλεος του Θεού...»
- «Μαμά τι λες; Παραμιλάς;»
- «Ναι, μάλλον. Δεν μου είπες, πώς σου φαίνεται η ιδέα μου;»
- «Εντάξει. Πλάκα έχουν όλα αυτά! Αλήθεια, μυστικές στοές και πολιορκίες; Αρχίζει να μου αρέσει όλο αυτό. Να δεις που στο τέλος θα μου αρέσει και το όνομά μου! Χα χα.»
- «Ορίστε, πάρε και το βιβλίο να μελετήσεις λίγο.»

Η Κάντια πήρε το βιβλίο με επιφύλαξη, αλλά όταν άρχισε να διαβάζει, δεν μπορούσε να σταματήσει. Ξενύχτησε μελετώντας και όταν πια έπεσε στο κρεβάτι δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Στο μυαλό της στριφογύριζαν εικόνες του βιβλίου. Άνοιγε τα μάτια, τα ξανάκλεινε... Της είχε μείνει η φράση που διάβασε νωρίτερα: *"το ισχυρότερο φρούριο της ανατολικής Μεσογείου άντεξε στην πιο παρατεταμένη πολιορκία που αναφέρει η παγκόσμια ιστορία, για να παραδοθεί μετά από 22 χρόνια..."*.

Ξαφνικά βρέθηκε στο σπίτι του παππού της...

- «Η γιαγιά σου παιδί μου θέλει βοήθεια να πετάξει κάτι παλιατζούρες που βρήκε στο υπόγειο. Άμε να τση συντράμεις, κοπελιά μου». Η φωνή του - μέσα στο όνειρο- της φαινόταν διαφορετική από τη συνηθισμένη.
- «Εντάξει παππού! Πάω!»

Στην επόμενη "σκηνή" του ονείρου κρατούσε στα χέρια της ένα παλιό, πολύ φθαρμένο βιβλίο. *«Ημερολόγιον Βικεντίου Κορνήλου, νοταρίου»* έγραφε στην πρώτη σελίδα. «Παράξενο» σκέφτηκε, «Κορνηλάκης είναι το επίθετο του παππού... Και τι σημαίνει άραγε νοτάριος; Άκου Βικέντιος. Βιτσέντζος δηλαδή; Χάλια όνομα είχε κι αυτός ο καημένος!». Άνοιξε τυχαία σε μια σελίδα. Ήταν γραμμένο στην κρητική διάλεκτο, διαφορετική όμως από τη δική μας. Παρόλα αυτά μπορούσε να τα διαβάσει

και να καταλάβει. Μιλούσε για τη ζωή στην πόλη, την εποχή των Βενετών. Συνέχισε να ξεφυλλίζει. Κάτι έλεγε για πολιορκία. «Η πολιορκία του Χάνδακα», σκέφτηκε. «Μα, τι είναι αυτό;» Σε μια σελίδα του βιβλίου υπήρχε κάτι σαν σχέδιο, "σχεδιάγραμμα του Rocca a mare" έγραφε από κάτω. «Ποιος ξέρει;» Λίγο παρακάτω υπήρχε ένας χάρτης. Ήταν ο χάρτης του Χάνδακα.

Το σκηνικό του ονείρου πάλι άλλαξε. Τώρα βρισκόταν σε έναν δρόμο, άδειο και κάπως σκοτεινό. Κάτι κρατούσε στα χέρια, το ημερολόγιο που βρήκε στο υπόγειο. Ακούει κάποιους να μιλάνε, γυρίζει και... «Ωπ! Τι κάνετε εσείς εδώ;» Οι κολλητοί της φίλοι Θάλεια και Μηνάς ήταν δίπλα της και μελετούσαν με προσοχή έναν χάρτη. Μα πώς βρήκαν τον ίδιο χάρτη με αυτόν που είχε στο ημερολόγιο του Βικέντιου; Τέλος πάντων.

- «Άντε ρε Κάντια, βιάσου, έχουμε καθυστερήσει!» της είπαν με μια φωνή και οι δύο.
- «Τι λέτε, γιατί βιαζόμαστε, τι έχουμε να κάνουμε;»
- «Για την αποστολή ντε. Ξέχασες; Ο φίλος μας ο Βικέντιος κινδυνεύει. Πρέπει να τον βοηθήσουμε.» είπε με αγωνία ο Μηνάς.
- «Ποιος; Μα πώς; Γιατί;»
- «Η πολιορκία συνεχίζεται, ο φίλος μας έχει χαθεί. Εμείς θα ακολουθήσουμε τα σημάδια που μας έχει αφήσει σε διάφορα σημεία της πόλης. Έχουμε και τον χάρτη που μας άφησε.»

Η ιστορία συνεχίζεται...

Επιχειρησιακό Πρόγραμμα
Ανάπτυξη Ανθρώπινου Δυναμικού,
Εκπαίδευση και Διά Βίου Μάθηση
Με τη συγχρηματοδότηση της Ελλάδας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης

